

et Par Maaneder. Og hvad saa? Skulde han saa igen begynde at være Drengepisker? Eller gaa Tiggergang til Fabrikanter og Haandværksmestre for at faa Kopieringsarbejde? . . .

Desuden havde han Kærlighedssorger, forsaa-vidt som han dog aldrig ganske kunde glemme Fransisca. Han kunde undertiden sidde helt bevæget og betragte et Par opbevarede Smaaerindringer om hende: en hentørret Blomst, hun engang havde fæstet i hans Knaphul, et Gækkebrev, hun havde skrevet til ham med Spejlskrift, et blaat Silkebaand, han en Aften havde røvet fra hendes Hals. Ja, naar han i Mørkningstiden gik sine ensomme Spasereture og saae de andre unge Mænd, der i bedste Forstaaelse med alle himmelske og jordiske Avtoriteter nød Solnedgangen og Foraarsluften med deres Kærester eller unge Koner under Armen, kunde der komme Øjeblikke, da han overfaldtes af sin gamle Svaghed og spurgte sig selv, om han ikke havde ofret sin Lykke for et Blændværk, om han ikke lige saa godt først som sidst kunde skrinlægge alle stolte Drømme og blive som de andre, beskedent dygtiggøre sig til en eller anden haard Kontorstol for engang i Tiden at gifte sig med Fransisca og blive en velagtet Borger og en glad Familjefader i Kong Pukkelrygs Land.

Og dette var endda ikke alt. Som om alle Magter havde sammensvoret sig for at prøve hans Standhaftighed, var han for et Par Dage siden bleven opskræmt af en uhyggelig Begivenhed derhjemme i Hjertensfrydgade, idet Højbaadsmanden pludselig var død. Den gamle Mand havde om Formiddagen foretaget sin sædvanlige Runde over Amalienborg Plads, gennem Borgergade og ind til Antonistræde og befandt sig paa